

Κ' είναι στιγμές, πού μέσα
στο γέλιο σου, στριγγιά,
βαρή λυγμό ξανοίγω
κ' έρμη, δειλή καρδιά.

Ἄν μέλλεται δῶ κάτω
στά πάντα ὁ χαλασμός,—
μακριά ἀπὸ σένα κλάμα
καὶ θρηῆνος σπλαχνικός.

Μακριά ἀπὸ σένα ἢ νύχτα
καὶ τᾶδειο τῆς ψυχῆς.

Στοῦ πόνου τὸ βασίλειο
νὰ μὴν ξημερωθῆς.

Τάγκάθια τοῦ θανάτου
σὰν ξεθουν καὶ σὲ βροῦν,—
νὰ σμιξουν τὴ χαρὰ σου
καὶ ν' ἀπομαραθοῦν.

Καὶ τὸ στερνὸ στεφάνι,
τοῦ σπαραγμοῦ στολή,
νὰ σοῦ τὸ πλέξουν μόνο
τοῦ γέλιου σου οἱ ἀνθοί.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΔΙΑΦΟΡΗ

Στητή, λευκοφόρη, βεργολιγερή, σωστή Ταναγραία παρθένα, σκίζει τὸ πλῆθος ἀδιάφορη, καὶ περνάει καὶ διαβαίνει. Τ' ἀεράκι τῆς εἶναι ζεῖδωρο κ' εὐεργετικό, κ' εἶναι σὰν τὴν πνοὴ τοῦ αὐγουστιάτικου μπάτη, πὺν γεμίζει τὸ πανὶ τῆς βάρκας καὶ στρώνει τὸ βαρύθυμο κῆμα στὴν ἀκύμαντη θάλασσα.

Ξαίρει τὴ δύναμή τῆς ποιά εἶναι, τὸ θέλητρο πὺν σκορπάει τὸ ξαίρει, — κι ὅμως, ἀδιάφορη, φαίνεται στὶς ματιὰς τοῦ διαβάτη. Γελάει πότε-πότε, παιδιά στικά, καὶ τὸ μπουμπούκι τῶν χειλιῶν τῆς ἀνοίγει, ὅπως τὸ ρόδο στὴν αὐγινὴ τῆ δροσοῦλα. Τὸ στηθάκι τῆς παίζει ναζάρικα σὰν τ' ὄρνυκι πὺν ξεπεταρίζει σὰ θάμνα. Καὶ τὰ μάτια τῆς, τὰ τσακῆρικα μάτια, γελῶνε οὐρανοὶ ἀπριλιάτικοι καὶ τὸ θῶρι τῆς λίμπει σὰ ροδόκαλλη μέρα.

Γελῶνε τὰ ροδόφυλλα χεῖλια τῆς, γελῶνε τὰ τσακῆρικα μάτια, γελῶνε τὰ ἑρωτόπουλα γύρω τῆς. Καὶ τὸ πλῆθος παραμερίζει σὺν δὶξθα τῆς, θαυμάζει τὸ πέρασμα τῆς ἀλκῆς καὶ τῆς νιότης, καὶ δὲ μιλάει, θαυμάζει τὸ πλῆθος.

Καὶ περνάει καὶ διαβαίνει ἀδιάφορη, στητή, λευκοφόρα, βεργολιγερή, σωστή Ταναγραία παρθένα, κ' εἶναι τ' ἀεράκι τῆς ζεῖδωρο κ' εὐεργετικό κ' εἶναι σὰν αὐγουστιάτικος μπάτης πὺν γεμίζει τίς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ νοῦ ταξιδεύει σὰ μονόφτερη βάρκα.

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Κρυμμένες βαθιά στὶς ἀγκαθίδες προσκαλοῦνε τὸ διαβάτη μὲ τ' ἀρωμά τους. Ἡ εὐωδιά πὺν σκορπάει μαρτυρεῖ πὺς κάπου βρίσκονται τ' ἀνθάκια τὰ δροσερά πὺν ἐνῶ προμηγᾶνε δταν φανοῦν τὸ φθινόπωρο ἀνθίζουνε ὡστόσο τοῦ Μάη λουλούδια στὶς ρωγμὰς

τῶν βράχων καὶ στὶς ἀγκαθίδες ἀπὸ κάτω κρυμμένα.

Γιὰ νὰ τὰ βρεῖς τ' ἀνθάκια τὰ δροσερά πρέπει νὰ ματώσεις τὰ χέρια σου σὰ βελωνοτὰ φύλλα τοῦ πρίνου, νὰ ματώσεις καὶ τὸ κορμί σου σ' ἀνέβασμα. Θ' ἀνεβῆς βρόχια καὶ λόφους, θὰ περάσεις ἀπὸ δάση καὶ ρεματιὰς γιὰ νὰ τὰ βρεῖς ἔξω σὺν ὑπαιθρο, ἐκεῖ πὺν τὰ ξερά φύλλα στροβιλίζει ὁ ἀγέρας καὶ ὅλα μαραινούνται, σβήνουν.

Μόνο τ' ἀνθάκια τὰ ντροπαλὰ λουλουδίζου. Τὸ κλωάρι τους εἶναι σὰν τὸ κορμάκι τῆς ἀστάλωσης παρθένας. Εὐκολοσύντριφτο ἔτοιμο νὰ λυῶσει σὺν πρῶτο σφίξιμο τῶν χειρῶν, σὴν πρώτη ριπὴ τοῦ ἀνέμου. Καὶ τὰ φυλλαράκια τους εἶναι κόκκινα, σὰν τὴ δειλὴ πυράδα πὺν ἀνάβει τὰ μάγουλα τοῦ πρωφίλητου κοριτσιοῦ.

Εἶναι πάναγνες ψυχολές τὰ φθινοπωριάτικα ἐτοῦτα λουλούδια. Εἶναι ψυχολές πάναγνες, χερουβικὲς πὺν πρέπει ν' ἀγωνιστεῖς γιὰ νὰ τίς βρεῖς μὲς σ' ἀγκάθια καὶ σ' ἐς κακοτοπιὰς τῆς ζωῆς.

SILENTIA DIVINA

Θεῖα σιγαλιά. Τίποτα δὲν ἀκούγεται σὴν βραεῖα νύχτα, οὔτε θρόισμα δέντρου, μήτε ἀνθρώπου περπάτημα. Τὰ καλντερίμια, νοτισμένα ἀπὸ τὴ βραδινὴ καταχνιά, πνίγουνε τοῦ διαβάτη τὸ βῆμα, καὶ γλυστράνε, ὅσοι διαβαίνουν, σὰν ἤσκιιοι καὶ χάνονται.

Ἡ μηχανὴ τοῦ Παντός ἔχει σταματήσει τὸ τυχετὸ μερο ἔργο τῆς. Ἐνα δάχτυλο, σὲ δυὸ σφραγισμένα χεῖλη, ἐπιβάλλει σιωπὴ, καὶ τὰ τριζόνια κρυμμένα σὰ βᾶτα μὲς ἀκούγονται!

Εἶναι βραεῖα ἡ ὥρα καὶ τὸ γύρισμά τῆς τ' ἀκοῦνε ὅσοι πονοῦν, ὅσοι θλίβονται, ὅσοι κλαῖνε σιωπηλὰ κάπιο χαμό. Οἱ βαριὰς ψυχὰς ἀκοῦνε τὸ γύρισμα τῆς βραεῖας ὥρας. Μόνον ἐκεῖνες. Καὶ τ' ἀκοῦνε μὲ

τά βλέφαρα στεγνά, με την ψυχή διπλωμένη στο σώμα, με το δάχτυλο της σιωπής στα χείλη. Όσοι πονούν, όσοι θλίβονται, ξαίρουν ν' αγρικούνε την προσευχή του Παντός και να σέβονται τη μυστική λειτουργία.

Τίποτ' άλλο. Ένα δάχτυλο, σε δυο σφραγισμένα χείλη, επιβάλλει σιωπή.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Συλλογιέμαι τ' άκρογιάλια που με δεχτήκανε στην ξαίθρι άγκαλιά τους, τα βουνη που με θεράπευαν με τον καθήριο άγέρα τους, τα μεσημεριάτικα δάση με την άπεραντη σιγαλιά και τον ήσκιό τους, τα ρέματα και τους κάμπους, τις άγριες θάλασσες και τα γαληνεμένα νησιά. Όλα τα συλλογιέμαι και για όλα πονώ. Και μόνο δε θέλω στιγμή να φέρνω στη σκέψη μου πως είμαι άνθρωπος κ' εγώ και μεγάλωσα μες στους ανθρώπους.

Θάθελα νάμαι το έλατι τ' άγέραστο ψηλά στην κορφή του βουνού. Ν' άνοιγω τα χέρια μου σαν δυο κλαδιά σταυρωτά και ν' άγκαλιάζω τον ήλιο σά βγαίνει, και να ρουφώ τις άχτίδες του σά φίλτρο ζωής. Θάθελα νάμαι το κλειδί το βαϊμένο σε μιάν άγρια πόρα. Και το δέντρο του κάμπου νάμαι, το λιγνό κυπαρίσσι κι ό,τι άλλο άπ' τον άψυχο κόσμο. Μιά βάρκα σιμά στ' άκρογιάλι άραγμένη, ένα δαρμένο πλεούμενο καταμοσισ του πελάγου. Κι άντι να τραγουδω τον πόνο μου εγώ, θάθελα νάμαι ή γλυκιά φλογέρα ενός λεβέντη τσοπάνου να λέει στ' άπόσκια τον καημό και το ντέρει του.

"Αχ! όλα τα συλλογιέμαι τα παλιά και θάθελα νάμαι το δέντρο, ή βάρκα, ό ήσκιος άπ' τον άψυχο κόσμο. Το μόνο που δε θέλω νάμαι κι όμως το φέρνω πάντα στη σκέψη μου είναι πως είμαι άνθρωπος κ' εγώ και μεγάλωσα μες στους ανθρώπους.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ ΣΟΥ

Στο σαπισμένο τοίχο καρφωμένο
άκόμα μένει εκεί το εικόνισμά σου,
πάντα με το χαμόγελο έλωμένο
στα ώχρα τα χείλη σου και στη ματιά σου.

Στην κάμαρά μου έδω την κρύα την άδεια
ή θλίψ' ύφίρει γύρω μιθρα δίχτυα,
και στα πυκνά που απλώνονται σκοτάδια,
κράζουν οι γκιώνηδες τα μεσονύχτια.

"Απ' έξω άπό τα τζάμια, στο χειμώνα
και στού βοριά τη μανιασμένη λύσσα
σαλεύουνε μακριά στον καλαμιώνα
και λιγάνε τα μαύρα κυπαρίσσι.

Στη στέγη μου οι χοντρές άκούω σταγόνες
της βροχής θλιβερά να κροταλίζουν,
τον ουρανό σπαθίζουν δυο άλκυόνες,
τα πουλιά φοβισμένα φτερουγίζουν.

Έδω στην κρύα την άδεια κάμαρά μου
που τα φτερά του ό πόνος μου τεντώνει,
ή ζωγραφιά σου, μόνη συντροφιά μου,
στης ζωής την τρικυμία πως με φτερώνει!

Τα ώραία σου τα μάτια ως με κοιτάζουν
με το πλάνο τδολογικό τους βλέμα,
για μακρινά ταξίδια λές με κράζουν
που είν' όνειρο ή ζωή και μέγα ψέμα

Τα χείλια σου σαν να σαλεύουν κάτι,
κάτι για να μου ειπουνε ξεχασμένο,
κάπια παλιά ιστορία, κάπια φευγάτη
χαρά, κάπιον καημόν αγαπημένο.

Για κάπια δειλινά που σιγοσβήσαν...
γι' άκρογιαλιές, για δέντρα, για λουλούδια
κάπιες νυχτιές που άστέρια μάς φωτίσαν,
κάπια θλιμένα μακρινά τραγούδια!...

... "Αχ! δε μιλάς το στόμα σφραγισμένο
και σά σπαθιά και σά φωτιά ή ματιά σου...
στο μυχλιασμένο τοίχο καρφωμένο
άκόμα μένει εκεί το εικονισμά σου.

Σαρή Καβακιά Ντάγ 1922

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

M. ΛΕΡΜΑΝΤΩΦ

Η Ζ Ω Η

Θλίψη και πλήξη μά κανεις το χέρι να μου δώση
Στης ψυχικής μου δυστυχίας τις μαύρες τίς στιγμές
"Επιθυμιά, τί τ' όφελος μ' όνειρα κι άν σε ζώση.
Περνούν τα χρονί' άγύριστα κ' ό μέρες φτερωτές.

Μά ν' αγαπά κανεις, και ποιό; μικρή άγάπη άνάξια
Και της άγάπης τον άνθό μαράνει ό καιρός.
Στη χρονοκέντητη ψυχή έλωσαν τα μετάρια
Και όι χαρές, τα βάσανα είναι κι αυτά καπνός.

Θέλεις το πάθος μά κι αυτού ή γλυκερή άρρώστεια
Μπρός στη φωνή του λογισμού θά φύγη, θά χαθή,
Και της σειρήνας της ζωής μην άγρικάς τα έόρκια
Τότες θά δής πως άνοστο άστείο είναι κι αυτή.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ